

İSMAİL KARAKURT

AYNI UYKU

Seninle aynı uykudayız geliyor bana
Ovanın sandığına yuvalanıyor başağın boynun
Seninle aynı kader, aynı su, aynı hava.

Kimdir işi sessizlik olan
Müzik olup yağın gökyüzünden
Ot yerine göğ ekin
Taştan çıkarılan ekmek olup
Su yerine uyku. Ah şu yeşil badem,
Sonra uyku.

Bir sonsuzlukta, nefes mi alamıyor
Dili tutulmuş şair;
Şimdi daha çok bilmiyor bunu.

Koşu devam ediyor
Tedirginlik yapış yapış
Otuz yedi kış boyu
İçimin taşrasında
Dışımın taşrasında

Yağmurun derinliğine gömülen şarkı,
Yağmurun derinliğine yontulan hayal,
İç çekip sızlanan bir köşede
Seninle aynı uykudayız geliyor bana.

Teyelliyor gövdesini ağaca
Elma ürperiyor gül kafesinde
Gölgeler takip ediyor, yitip gitmeden
Elmada uzağa bakan ürperti
Uykuyla bir hizada, belki de yakaza
Günün kapıları açıkken.

Seninle aynı uykudayız gibi geliyor bana
Müthiş müzik. Günün maviliği
Ekmeğimin tadı seninle geliyor
Düş köpürten bir kır türküsü ...

Bakanlar boşuna
Balkonlara
Balkanlara
Gözlerimin içinde aynı uyku.
Aynı şiir
Aynı gün
Aynı yakaza
Aynı